

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἐδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θγαίνῃ
κι' εἴταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δεκαπέντε τοῦ Μαρτίου
καὶ ἡ μνήμη Ἀγαπίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα
κι' ὅς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐνδεκα ποῦντος κι' ἑκατὸ
κι' εἰς τὸν θεὸν γονυπετῶ.

Τράκ τρούκ τὰ παλαμάκια
κι' ἔχουν μεγάλη κάκια.

Ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος σὰν νᾶναι θυμωμένοι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔμαθε ἀκόμη τί συμβαίνει.
Παίζουν, θαρρῶ, στὴ ράχη μας κι' οἱ δὲ τὸ κλωτσο-
καὶ χάσκουν ὅλ' οἱ φρόνιμοι τριγύρω των σὰν μποῦφοι.
Ἄλλ' ὅμως ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Γι' αὐτὸ εἰδήσεις κατ' αὐτὰς ἀκούσαμεν μυρίας,
γι' αὐτὸ καὶ τὸ διάταγμα τὸ περὶ ἐφεδρείας
ἀπάνω στὸ βασιλικὸ ἐσάπιζε τραπέζι
κι' ἄρχισ' ὁ κόσμος νὰ γελᾷ καὶ νὰ τὸ περιπαίξῃ.
Ἄλλ' ὅμως ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Ὁ Θόδωρὸς μὲ δάκρυα τοῦ Βασιλεῖς ζητεῖ
νὰ ὑπογράψῃ πιά κι' αὐτὸ τὸ ἔρημο χαρτί
κι' ὁ Βασιλεὺς στοῦ Θόδωρὸς τὰ λόγια δὲν προσέχει
κι' ἀνάβει τὸ τσιγάρο του καὶ λέει «πέρα βρέχει».
Ἄλλ' ὅμως ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Καὶ τί ἀγάπη ἐννοιοῦσαν κι' οἱ δὲ τῶν μιὰ φορὰ!
δὲν εἶχαν γνώμη χωριστὴ καὶ ἦταν μιὰ χαρά.
Ὁ Θόδωρὸς ἐφώναζε «τὸν πόλεμο θὰ κάνω»
κι' ὁ Βασιλεὺς τοῦ ἔλεγε «μαζί σου θ' ἀποθάνω».
Μὰ τώρα... ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Γιὰτί ὁ τόσος των θυμός καὶ τὸ πολὺ γεινάτι;
ὁ Χατζηπέτρος τάχατε δὲν εἶναι 'στὸ Παλάτι;
μὴ τάχα δὲν ἐτέλειωσε κι' αὐτὸ τὸ κάζους μπέλλι;
τί ἄλλη χάρι τὸ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς μας θέλει;
Ἄλλ' ὅμως ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Μὴ τάχατε ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος ἀκόμη
δὲν ἔχουν γιὰ τὸν πόλεμο κι' οἱ δύο μιὰ γνώμη;
ποῖος τάχα νὰ ὑποχωρῇ, ποῖος τάχατε νὰ φταίῃ
καὶ ὁ Φιλήμων εἰς αὐτὰ τί τάχατε νὰ λήῃ;
Ἄλλ' ὅμως ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Καλὲ Χριστέ μου τεῖν αὐτά, Χριστέ μου τεῖναι τοῦτα;
κάτω 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριά βαροῦνε τὰ λαγοῦτα
κι' ἐκεῖνο τὸ διάταγμα τὰναθεματισμένο
ἀπ' τὸ Παλάτι μὲς γὰρ ἐβγῆν' ὑπογραμμένο.
Ἄλλ' ὅμως ἄς κτυπήσωμε κι' ἡμεῖς τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Αὐτὸς ὁ ἄνστος θυμός γιὰ τὸ Θεὸ ἄς πάψῃ
κι' ἀφοῦ ἠδύοκῃσε κι' αὐτὸ γὰρ μᾶς τὸ ὑπογράψῃ
βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα
κι' ἡμεῖς ἄλευροι ἔχομε 'στὸν ἥλιο ἀπλωμένα.
Ταρά τατὰμ ἡ σάλπιγγες, τράκ τρούκ τὰ παλαμάκια
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Θόδωρος βαστοῦν μεγάλη κάκια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.— Αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ μιλῶ μεστὸς φιλοπατρίας, ἐβγήκε τὸ διάταγμα τὸ περὶ ἐφεδρείας καὶ ὅταν τὸ εἶδα, Περικλῆ, φερὸν πλατὺ στὸν τύπον, καθὼς ὁ πάτερ Συμεὼν ἐφώναξα καὶ εἶπον: »Νῦν ἀπολύεις, δέσποτα, τὴν ταπεινὴν σου δοῦλον καὶ ἀπὸ κυνῆσι σταυρωτῆ σώσε καὶ ἐμὲ τὸν μοῦλον.»
- Π.— Καὶ πάλιν, ἀφιλότιμε, τὰ ἴδια τσαμπουνίζεις καὶ μὲ τοὺς νέους φόβις σου φοικτὰ μὲ ἀπελπίσεις.
- Φ.— Ὁ ἀδελφε μου Περικλῆ, καθὼς ἐσχάτως εἶδα σὲ μὲτὰ Ἑλληνογαλλικῇ, θαρρῶ, ἐφημερίδα, μὴνες ἐπτά ὁ Θεόδωρος ἀκόμη θὰ ἔξοδεύη καὶ θὰ κηρύττῃ πόλεμον καὶ θὰ ἐπιστρατεύῃ καὶ ὅλοι θὰ μουνγκρίζωμε νυχθημερὸν σὰν βώδια, ὥς ὅτου πλέον ληρώσουμε καὶ τὴ Φραγκιὰ ἵστα πύδια.
- Π.— Μὴ τόσο ἀνυπόμονος, βρε ἀδελφε μου, εἴσαι καὶ ἔξεις πῶς ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἄψε σβῆσε. Καὶ ἂν ἐφέτος δὲν γενῇ, ν' ἀπελπισθῇς δὲν πρέπει... ὁ Θεόδωρος τὰ πράγματα καλλίτερα τὰ βλέπει καὶ ἐκεῖνος ἔχει, Φασουλῆ, τὴν ὥραν καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ σάλπιγξ θ' ἀκουσθῇ τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων. Σὺ δὲ ὀφείλεις, Φασουλῆ, μετὰ φιλοπατρίας ἵστας τάξεις νὰ προσέρχεσαι τῆς νέας ἐφεδρείας, νὰ τρέχεις, νὰ γυμνάζεσαι, νὰ ρέβης, νὰ ψειροάζεις, νὰ τρώγῃς σβερχκαῖς καὶ τοιμονδιὰς σου νὰ μὴ βγάξης, νὰ κύπτῃς τὸν αἰχένα σου εἰς τοὺς κειμένους νόμους καὶ νὰ ψεφῇς σὺν τῷ σκυλί μέσα ἵστους πέντε δρόμους.
- Φ.— Γνωρίζεις ὅτι πάντοτε ἐφέρθη ὡς ἱππότης, γνωρίζεις πόσον φαίνομαι καὶ εἶμαι πατριώτης, πῶς εἰμπαρῶ καὶ τῆς σβερχκαῖς καὶ χαστουκαῖς νὰ τὰ πᾶναι ν' ἀνέχωμαι, χωρὶς νὰ βγάξω λόγον, γνωρίζεις πῶς σ' ἐνείδω ἢ ἐρημὴ μου ράχη εἰς κάθε βάρος ὀχληρὸν καθὼς καὶ ἵστω μπερντάχι. Ἄλλ' ὅμως ἀνυπόμονος ἐκ φύσεως ἐπλάσθη καὶ εἰς ὃ, τι καὶ ἂν μοῦ ἔτυχε ὡς τώρα ἐβιάσθη. Θέλω ἐκεῖνο ποῦ σκεφθῶ καὶ ἵστω στιγμή νὰ γίνῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι πόλεμος, ἔστω καὶ ἂν εἶν' εἰρήνη, διότι ἵστω βραδύτητα ὁ νοῦς μου δὲν ἀντέχει, ἐκτὸς δὲ τοῦτου τὸ γοργόν καὶ χάριν πάντα ἔχει.
- Π.— Μεγάλος πατριωτισμὸς πραγματικῶς σὲ φλέγει, ἄλλ' ὅμως καὶ ὁ θεάνθρωπος ὑπομονὴν μᾶς λέγει καὶ ὁ ὑπομείνας, Φασουλῆ, γενναίως μέχει τέλους, ἐκεῖνος τὸν Παράδεισον θὰ δῇ μὲ τοὺς ἀγγέλους.
- Φ.— Εἶναι καλὰ τὰ λόγια σου καὶ φρόνιμα συγχρόνως, μ' ἀναστενάξω βγαίν' ἀχνός καὶ μέσα βράζ' ὁ πόλις. Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ μᾶς παιδεύεις σκύλα.
- Π.— Μακάριος καὶ εἰς οὐρανοὺς καὶ εἰς γῆν ὁ ὑπομείνας! καὶ ἂν ἀκόμη ρέψωμε διτὴν ἐννέα μῆνας καὶ ἂν δὲν γίνῃ πόλεμος καὶ αὐτὸ τὸ καλοκαῖρ, αὐτὸ θὰ πῇ πῶς καὶ τὴν ὁ Δεληγιάννης ἔχει.

Φ.— Παραίτησις καὶ πόλεμος καὶ τόση φασαρία, εἰρήνη καὶ ὑποχώρησις, ζεστά μαζί καὶ κρύα, πολεμικὰ συμβούλια, στρατῶν μετακινήσεις, πυροβολεῖα Μπούμπουλη, ἡλικιῶν προσκλήσεις, παράκτια καὶ ἐπακτια καὶ ἄλλα πυροβόλα, μοῦ φαίνονται, βρε Περικλῆ, μαλλιά κοινάβρια ὅλα καὶ τὸ μῦθό μου σταματᾷ καὶ στρέφεται σὰν μύλος καὶ τῶν φρενῶν ἐξίσταμαι καὶ σιωπᾷ τὸ χεῖλος καὶ ὁρῶνται ἢ τρεῖς μου καθὼς τοῦ σκαντζοχοίρου καὶ ἀνυψῶ τὸ βλέμμα μου ἵστα βάθῃ τοῦ ἀπείρου. Ἐν τούτοις πάλιν, Περικλῆ, πιστὸς εἰς τὸ καθήκον, ἀμέσως παραδίδομαι καὶ ἐγὼ σὸν Μαθαρίκον, ὡς ὁ Ἰούδας, Περικλῆ, ἵστας χεῖρας τῶν Ἑβραίων παρέδωκε τὸν ἄκακον ἐκεῖνον Ναζωραῖον καὶ πάλιν εἶμαι προθύμος νὰ βάλῃ τὴν κορδὴν, νὰ τρέξω εἰς τὰς Πλαταιὰς καὶ εἰς τὸν Μαράθωνα, νὰ κύψω εἰς τὸν λοχαγόν καὶ εἰς τὸν ἐπιλοχίαν, νὰ πλῶ καὶ τοῦτο τὸ πικρόν καὶ δέσποιν ποτήρι γιὰ τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ καὶ ὅλων τῶν κατῆρι. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ θεὸς τὸν κόσμον νὰ δικάσῃ καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν τὰς πράξεις νὰ συζητήσῃ. Ὁ Κύριε τῶν οὐρανῶν, θὰ τοῦ εἰπῶ, δακρύων, ἵδὲ καὶ ἐμὲ τὸ ἔρμαιον τοσούτων μαρτυριῶν καὶ ἀνάπανσιν ἐκ τῶν δεινῶν σ' οὐρανοὺς σου δός:

εἰς τὸν στρατὸν μ' ἀπήγαγον καὶ οὐδεὶς δὲν ἤλθε πρὸς ἐκ ψυχῆς ἐτουρτούρισα καὶ οὐδεὶς ἐσκέπασέ με, ἐγέλασα καὶ ὁ δεκανεὺς ἐξυλοφόρτωσέ με, βασιλὸν σὲ Ρωμαῖκο ὑπέφερα παντοίας, εἰς δέκα ἐξημερίαις σχεδὸν ἐπιστρατείας, πολέμου δὲ εἰρηνικοῦ ὑπῆρξα μαῦρον θῆμα καὶ εἰρηνικὸς πολέμιος κατῆλθον εἰς τὸ μῆμα. Καὶ τότε οἱ Ἀρχάγγελοι βεβαίως τοῦ Κυρίου θὰ ἐπιθέσονται ἐπ' ἐμοῦ στεφάνους μαρτυρίου καὶ θὰ μὲ φέρουν ἐν χορῷ καὶ ὕμνοις ἄρον ἄρον μέσα σ' οὐκὸς κόλπους τ' Ἀβραάμ καὶ τῶν λοιπῶν μακάριων.

- Π.— Ὑπομονήν, βρε Φασουλῆ, μεγάλην σοῦ συστήνω καὶ γὰρ ὡς θεῖαν ἀρετὴν τὸ ὑπομένειν κρίνω.
- Φ.— Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ, ποῦ μᾶς παιδεύεις σκύλα.
- Π.— Δὲν ἐνθυμῆσαι τὸν Ἰάβ, μωρὲ παλαιοκασιδι, ποῦ ἔτριβε τὴν ἄδερα του κοιλίαν καὶ κεραμίδι, χωρὶς ποτε παράπονο τὸ στόμα του νὰ βγάλῃ; καὶ σὺ γιὰτὶ ἐπιστρατεῖς θὰ σὲ τσακώσουν πάλι, λυσοῦ, φρενιάσεις καὶ ξεχνᾷς καθήκοντα καὶ ἀγάπαις.
- Φ.— Ὑπομονήν, βρε Φασουλῆ, γὰρ νὰ μὴ φῶς καὶ φάσαις.
- Φ.— Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουριᾶς καὶ πράσινα τὰ φύλλα, λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς παιδεύεις σκύλα.
- Π.— Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεσαι, μωρὲ παλαιοκασιδι καὶ ὅρσε λοιπὸν ἵστω ράχη σου ἀτράντακτο στηλιζαί.

Καὶ ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς τὸ κεμερί.

Ὁ φίλοι ἀνταποκρίται, παρακαλῶ σας πάλιν μέσα ἵστω τόσο χάλι μας καὶ εἰς τὴν παραζάλην τοὺς παλαιούς λογαριασμοὺς καθεὶς νὰ ἐξοφλήσῃ, διότι πρὶν ὁ πόλεμος τοῦ Θεοδωρῆ ἀρχίσῃ καὶ ἀστράψουν εἰς τὸν Ὀλυμπόν τὰ κλέφτικα μιλόνια, μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸν νὰ ρίχνετε κανόνια.

Φασουλῆς σὸν Δεληγιάννη
σχέδια πολέμου κάνει.

- Φ.— Ἰδοὺ καὶ ἐγὼ προσέρχομαι μονάχος μου ἐμπρὸς σας, θεράπων ταπεινότητος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς σας, περὶ πολέμου σχέδια νὰ σᾶς καθυποβάλω καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον ὀλίγον νὰ σᾶς ψάλω.
- Δ.— Ὁ ἀκούσω προθυμότητος τὰ νέα σχέδιά σας...
- Φ.— Εὐχαριστῶ παραπολὺ τὴν ἑξοχήν σας. Ἐὰν καὶ δὲν εὐτύχησα καθὼς καὶ τόσο ἄλλοι, νὰ γίνω στρατηγός καὶ ἐγὼ, τοῦθ' ὅπερ μὲ προσβάλλει, ἐν τούτοις ὅμως ἐπρεπε καὶ ἐμένα, κύριε μου, ὅτ' ὕψι νὰ μὲ λάβετε εἰς τὰ περὶ πολέμου καὶ νὰ μὲ προσκαλέσετε μετὰ τῶν Κολονέλων νὰ συσκεφθῶ μ' αὐτοὺς καὶ σᾶς τὸ ἐθνικὸν μας μέλλον. Ἄλλ' ἂς τὰφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς ἄλλα... ἐν τούτοις, σᾶς παρακαλῶ, ἂς κλείσῃ ἱερὴ τῇ σάλα καὶ εἰπέτε σὸν κλητήρα σας τῆς πόλεις σας νὰ [κλείσῃ]
- καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ ἄνθρωπος νὰ μᾶς ἀν' ἐτυχίῃ, διότι ὅσα θὰ εἰπῶ καθόλου δὲν συμφέρει οὐδὲ αὐτὸς ὁ τοῖχος σας ἀκόμη νὰ τὰ ἔξερ.
- Δ.— Ἐκδέσαστε, παρακαλῶ, τὰ σχέδια ἐν τάξει καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ ἄλλος τις νὰ μᾶς διαταράξῃ.
- Φ.— Τὸ περὶ μάχης σχέδιον, ὅπου θὰ σᾶς προτείνω, ἐξ ὅλων τῶν σχεδίων σας ἀνώτερον τὸ κρίνω. Μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ τὸ ἔφερα εἰς πέρας εἰς νύκτας δεκατέσσαρας καὶ τέσσαρας ἡμέρας καὶ ἵστω τὸ μόνο γλέντι μας τῇ μέρα καὶ τὸ βράδυ καὶ ἐξώδεκα πρὸς χάριν σας δὲν ἔχω πόσο λάδι. Ἄλλὰ δὲν ἔχω δι' αὐτὸ παράπονο κανένα, ἐλπίζω δὲ πῶς ἡ πατρις θὰ θυμηθῇ καὶ ἐμένα, ὁπότε, θεῖα χάρις καὶ ἐκεῖνη ξεθυμάνῃ καὶ ἀναπαυθῇ ἐπὶ δαφνῶν μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

- Δ.— Ὁ μὴ μερσί!... Ἄ! τίποτε... καὶ τώρα σ' ἵστω οὐσίαν, Φ.— ἀλλὰ μὴν ἔχετε πολλὴν ἀνυπομονήσαν. Ἐν τούτοις, σᾶς παρακαλῶ, ἂς κλείσωμεν τὴν σάλα.
- Δ.— Ἐκλείσθη.
- Φ.— Κάποιος θόρυβος ἀκούεται σ' ἵστω σκάλα.
- Δ.— Σᾶς φαίνεται...
- Φ.— Ἀκούσατε λοιπὸν τὰ σχέδιά μου, μεγάλα καὶ ἀμέτρητα σὰν τὸ σωρὸς τῆς ἁμμου. Πρῶτον νὰ προσκαλέσωμεν καὶ ἄλλους ἡλικίους καὶ κληρικοὺς ὁ πόλεμος καθ' ὅλης τῆς Τουρκίας, ἀποβιβάζετε κορυφὰς διὰ τὰ γέφυρα εὐζώνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν μου σ' ἵστω γῆν τῶν Μακεδόνων, χωρὶς τῇ φρουρᾷ ἡμῶν, τὴν κάπα καὶ τὰ φέσι, ἄλλὰ μὲ ὅ, τι φέρεται καθένας εὐποροῦσθαι, μὲ ἀντεριά, μὲ φράγκα καὶ μ' ὅ, τι ἄλλο τῇ... δὲν θέλω τέτοιο μυστικὸν νὰ μάθουν οὐτ' οἱ τοῦ [χοι].
- Θαρρῶ πῶς κάποιος ἔρχεται... Δὲν ἔρχεται κανένας.
- Δ.— Μεγάλην διατάξιν αἰσθάνομαι ἵστας φρένας. Φ.— Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἵστω σᾶς μετὰ τὴν ἀγωνίαν, μὰ πῶς θὰ στείλωμεν στρατὸν εἰς τὴν Μακεδονίαν, χωρὶς οἱ Τούρκοι δι' αὐτὸ νὰ πάρουνε χαμπάραι; ἔδω σὲ θέλω, κάβουρα, ἂν εἴσαι παλληκάρη. Ἐν τούτοις νύκτα στέλλετε ὡς δώδεκα εὐζώνους, τὴν ἐπομένην στέλλετε δεκαεπτά μόνους, τὴν ἄλλην πάλιν στέλλετε περὶ τοὺς ἐβδομήντην, τὴν ἄλλην δεκατέσσαρας, τὴν ἄλλην ἐννεμήντην καὶ οὕτω δὲν θὰ νομισθῶν πῶς εἶναι στρατιώται, ἀλλ' εἶδος περιηγητῶν καὶ ὡς εἶδος ταξιδιωτῶν.

Θαρρῶ πῶς μ' ἐννοήσατε...

Δ.— Χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Φ.— Μὲ πόσῃ ἐννοούμεθα κί οἱ δὲό μας εὐκολίαν!

Ἐγὼ εὐθὺς σὰς ἐννοῶ εἰς ὅτι μοῦ εἰπῆτε,
ἀλλὰ καὶ σεῖς, παρατηρῶ, ἀμέσως μ' ἐννοεῖτε.

Μόνον μαζί σας ὑψηλὰς ιδέας κατεβάζω.

Δ.— Ἀλλ' ὅμως λέγετε πολλά...

Φ.— Καὶ εἰς αὐτὸ σὰς μοιᾶζω.

Αἱ κεφαλαὶ μας, φαίνεται, σκοποὺς μεγάλους κρύ-
πτουν

καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα συχνότατα συμπίπτουν.

Δ.— Ἐπιθυμῶ τὸ σχέδιον ν' ἀκούσω μὲ μανίαν.

Φ.— Ἐνῶ λοιπὸν θὰ εἶμ' ἐγὼ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ἀποβιβίζετε στρατὸν κατὰ τὸν ἄνω τρόπον
καὶ εἰς τὴν δούλην Ἡπειρον, χωρὶς κανένα κόπον,

ὑπὸ τοῦ φίλου Περικλῆ τὴν ἀρχιστρατηγίαν

καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἄς μείνουν εἰς ἀργίαν.

Ὅταν λοιπὸν κηρύξετε τὸν πόλεμον ὅστιν Πύλη

τὸν Μάη, τὸν Ἰούνιον, ἢ τὴν τῶρα τὸν Ἀπρίλη,

δὲν θάχωμε τρεχάματα καὶ οὔτε πῆγαιν' ἔλα,

οἱ εὐζωνές μας ἔξαφνα φοροῦν τὴν φουστανέλα

καὶ οἱ ἐχθροὶ προσβάλλονται μετὰ πολλῆς μανίας

κί ἐκ τῆς Ἡπείρου ἐνταυτῷ κί ἐκ τῆς Μακεδονίας,

ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μὲν ἐμοῦ τροχάδην ἐρχομένου,

ἀντίκρυ δὲ τοῦ Περικλῆ ἐστρατοπεδευμένου.

Ὅρμᾷ λοιπὸν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τὸ δεξιὸν μου κέρα

καὶ τοὺς κτυπᾷ ἐκ τῶν ἐμπρὸς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,

συγχρόνως δὲ τὰριστερὸν τὰ νῶτα των προσβάλλει

καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κί ἄλλοι.

Τοιοῦτοτρόπως τῶν ἐχθρῶν ἐξαίφνης εὐρεθέντων

σ' αὐτὰ τὰ δύο κέρατα καὶ ἀνακατωθέντων

καὶ κουτουλύντων τοὺς ἐχθροὺς τῶν δύο μας κε-
[ράτων

καὶ ριπτομένων κατὰ γῆς σκευῶν τε καὶ ἀρμάτων

καὶ σφαζομένων ἀπηνῶς κί ἀγρίως κραυγαζόντων...

ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἄκουσα ὅτι σκάλα κάποιον βρό-

Δ.— Σὰς φαίνεται...

Φ.— Ἄς κλείσωμεν καλλιτέρα τὴ σάλα,

διότι ἐτοιμάζομαι νὰ σὰς εἰπῶ καὶ ἄλλα.

Καὶ σφαζομένων τοιγαροῦν κί ἀγρίως κραυγαζόντων

καθὼς εἰς μίαν ἔρημον ἀγέλη ἐκ λεόντων

καὶ ἄλλο τρίτον κέρατον φνιγρὸν μετ' ὅτι μέση

καὶ τότε πλέον νὰ σωθῇ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἔμπορῃ.

Ἄν θέλετε τὸ σχέδιον, τὸ ἔχω ὅστιν κασέλα,

γιατὶ αὐτὰ τὰ σχέδια δὲν εἶναι παῖξε γέλα

καὶ πρέπει τέτοια πράγματα κανέναν νὰ τὰ κρύβῃ...

Ἰδού! αὐτὰ ποῦ βλέπετε μετ' ἐκείνῳ μολύβι

εἶναι τὸ κέραν τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τοῦ Περικλέτου,

ποῦ στέκουν κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου

ἐκεῖνο μετ' ἐκείνῳ εἶναι τὸ ἄλλο κέραν,

ποῦ ὡς ὀπισθοφυλακὴ θὰ φθάσῃ τὸ ἐσπέραν,

αὐτὰ δὲ τὰ ὀλόμαυρα σημεῖα ὅστιν ἀράδα

σημαίνουν τὴν Ἀνατολὴν καθὼς καὶ τὴν Ἑλλάδα,

τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν,

τὸ Μεξικόν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Τρανσυλβανίαν.

Ναὶ μὲν αὐτὰ πρὸς τὰ λοιπὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι,
ἀλλὰ τὰ ἐξωγράφισα κί αὐτὰ ἐν παρενθέσει,

διότι ἔτσι μ' ἄρρεσε καὶ τὰβαλα γιὰ χάρι...

δὲν πρέπει καὶ νὰ σκάσωμε ἀπ' τὸ πολὺ μαράζι.

Δ.— Ἀφήσετε νὰ τὸ σκεφθῶ καὶ νὰ τὸ μελετήσω

κί ἀργότερα θὰ σὰς ἰδῶ καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω.

Φ.— Ἐὰν αὐτὸ τὸ σχέδιον ποῦ σὰς καθυποβάλλω

δὲν σὰς φανῇ στρατηγικόν, εὐθὺς σὰς φέρω ἄλλο

κί ἂν τύχῃ νὰ μὴν εὐρετε κατάλληλον κί ἐκεῖνο,

ἀμέσως τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον σὰς προτείνω.

Ὡς ποῦ νὰ γίνῃ πόλεμος πιστεύω νὰ προφθάσω

πενήντα νέα σχέδια νὰ σὰς παρουσιάσω.

Δὲν πρέπει σεῖς νὰ ἔχετε καὶ τοῦτῃ τὴν φροντίδα...

ὡς τώρα ἐκουράσθητε πολὺ γιὰ τὴν πατρίδα

καὶ εἶναι δίκαιον κί ἐγὼ, ἀφοῦ δουλεῖν δὲν ἔχω

καὶ ἀμεριμνομέριμος ὅστους καφενέδες τρέχω,

τὸν μέλλοντά μας πόλεμον νὰ σχεδιογραφῶ

κί ἀπὸ τοὺς τόσους κόπους σας νὰ σὰς ἀνακουφίσω.

Δ.— ὦ ! μὴ μερσί...

Φ.— Ἄ! τίποτε... αὐτὸ δὲν με πειράζει,

σὰν κάνει σχέδια κανεὶς πολὺ διασκεδάσει.

Δ.— Μὲ ἀγαπᾶτε ἀληθῶς καθὼς κανέναν ἄλλον.

Φ.— Καὶ ὅπως ὁ Ἀλέξανδρος Φιλίππου ὁ μέγας,

ὁ ὑποτάξας τὰς φυλὰς τῆς ὅλης οἰκουμένης,

ἐφώναζε πῶς ἤθελε νὰ εἶναι Διογένης,

ἂν μέγας, ὅπως ἔλεγε, Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο,

κί ἐγὼ σὰς λέγω, Πρόεδρε, καὶ τὸ διακηρύττω

πῶς ἂν δὲν ἦμουν Φασουλῆς καὶ εἶδος μπεχλιβάνης,

θὰ ἐπεθύμουν βέβαια νὰ εἶμαι Δελιγλιάνης.

Δ.— Πῶς θ' ἄντα μείψω, κύριε, τὴν τόσῃ σας ἀγάπῃ!

Φ.— Μὲ συγχωρεῖτε πρὸς στιγμὴν ἐὰν παρεξέρισθῃ,

πλὴν τώρα, φίλε Πρόεδρε, μονάχον σὰς ἀφίνω,

ἀλλὰ μὴ λησμονήσετε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο.

Δ.— Θὰ τὸ ἰδῶ, ἀγαπητέ, μὲ προσοχὴν μεγάλην.

Φ.— Δὲν θέλω νὰ τὸ δείξετε εἰς τὸν Μαυρομυχάλην.

Δ.— Πολὺ καλὰ...

Φ.— Σὰς χαιρετῶ... τὸ κίτρινο σημάδι

εἶναι τὸ τρίτον κέρατον ποῦ θάλλῃ πρὸς τὸ βράδυ.

Δ.— Ἐννόησα...

Φ.— Σὰς χαιρετῶ, ἀλλὰ ἐν συντομίᾳ

σὰς λέγω πῶς τὰ κόκκινα πρὸς δεξιὰν σημεία

εἶναι τὸ κέραν τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τοῦ Περικλέτου,

ποῦ στέκουν νὰ κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ ἐξ ἀντιθέτου.

Δ.— Πολὺ καλὰ... ἐννόησα...

Φ.— Τὰ δὲ πρὸς τὴν γωνίαν...

Δ.— Σημαίνουν τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Τρανσυλβανίαν.

Δ.— ὦ! μάλιστα... εὐχαριστῶ... σὰς χαιρετῶ καὶ πάλιν,

ἀλλ' ὅμως μὴν τὸ δείξετε εἰς τὸν Μαυρομυχάλην.

Δ.— Μείνετε ἡσυχος γι' αὐτό...

Φ.— Καὶρός γιὰ νὰ πηγαῖν.

Δ.— Καὶ μ' ἄλλο νέον σχέδιον ἐδῶ σὰς περιμένω.

Μυθιστόρημα τερπνόν
καὶ ὀγκῶδες κί εὐδαιμόνιον.

Μυθιστόρημα «ὁ Γιάννης» ζωηρόν τε καὶ ποικίλον,
ποῦ τοῦ Ραμπανᾶ ὡς τώρα κατεσιέλιζε τὸ φύλλον
καὶ ὁ ἴδιος συντάκτης τῶχοι ὅλο μετραφράσει,
ποῦ κανέναν εἰς τὸ γούστο δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν περάσῃ,

ἔξεδόθη πρὸ ὀλίγου φιλοκάλως μετ' εἰκόνα
καὶ τιμᾶται, κύριοί μου, ἀντὶ δύο φράγων μόνον.
Ἐν τῷ Γραφεῖον τοῦ φιλάτου Ραμπανᾶ θὰ τὸ εὐρήτε,
κάτωθεν τῆς Δημοσφίας καὶ νὰ μὴν ἀργοπορήτε.